

πνο, το κομποσχοίνι, η λειτουργία, η αγρυπνία... Μέσα σ' αυτό τον λειτουργικό κύκλο ετοιμάζονται οι εργάτες του Ευαγγελικού λόγου και της Ορθοδοξίας, προγυμνάζονται και ενδυναμώνονται με την δύναμη της προσευχής για τον αγώνα που τους περιμένει. Αυτά είναι τα γνήσια, τα πραγματικά παιδιά της βασιλείας του Θεού που αγωνίζονται για την εδραίωση της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Με κόπους, στερήσεις, πολλά δάκρυα, μαρτύριο και αυταπάρηση οδηγούνται καθημερινά προς εκεί, ψηλά στον Σταυρό του Κυρίου, στην Αναστάσιμη χαρά που τους γεμίζει με ελπίδα ανεξάλειπτη με δέος βαθύ, με φόβο Θεού, με θεία υπομονή και θάρρος.

Είναι λοιπόν το έργο αυτό που επιτελείται σήμερα στους χώρους του Πατριαρχικού Σεμιναρίου μια μυσταγωγία, ένα θαύμα. Καθημερινά ζούμε την παγκοσμιότητα της Ορθοδοξίας γιατί στην εστία αυτή της αγάπης ψάλλουν γλώσσες και φυλές και υμνούν τον Κύριο. Μεταφέρει το μήνυμα «κατηλλάγημεν τω Θεώ» και ότι η ζωή εδώ έχει ένα συγκεκριμένο και αυτοτελή προορισμό «θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν». Διάπλατα ανοίγουν οι πόρτες της Βασιλείας του Θεού γιατί οι καρδιές κολυμπούν μέσα στο έλεος και την πολυευσπλαχία του Μεγαλοδύναμου Θεού.

ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ, ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

*Φουσάτα περάσαν οι εχθροί
Κύπρος μου σε κάψαν
πληγές σ' ανοίξαν στο κορμί,
μάνες παιδιά εκλάψαν.
Έκλαψες και υπόμεινες
κι' άντεξες τα δεινά
και τελικά ενίκησες,
έκοψες τα δεσμά.
Τούτος ο εχθρός, ο τωρινός,
καλά τον ξέρεις από πριν,
είν' ο χειρότερος εχθρός,
με βία σου άρπαξε την γη,
σκότωσε τα παιδιά σου,
στα στήθεια σ' άνοιξε πληγή,
μάτωσε την καρδιά σου.
Μα όπως τότε, έτσι και τώρα, την πυγμή
σφίξε γερά και κτύπα, παντού η φωνή σου ν' ακουστεί,
ν' αστράφουνε ντουφέκια, δόξες παλιές να θυμηθείς,
να σπάσεις τους αλύσους και να λευτερωθείς.
Ξέσπασε γλυκειά, εσύ πατρίδα μου και όρμα,
τάμα να βάλεις και σκοπό, την Λευτεριά της γης σου,
αυτούς που σε πατάνε στους πέντε ανέμους σκόρπα,
να αλαφρώσει η καρδιά, ν' αναπαυτεί η ψυχή σου.*

Ανδρέας Αν. Παναγίδη